

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

791.45

Szerző:

Sebestyén György

Cím:

FRANCIÁK ÉS MAGYAROK

Forrás:

Magy. Nemzet

1956. VII. 12.

Hely:

Idő:

"1956"

Személy:

Helyszám:

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Európa, Európa...

A Gellérthegyen állunk, Micheline Presle a várost nézi, amely számunkra is unhatatlanul gyönyörű, s a lassan szálló fellegek alatt is színes és változatos.

— Hány halott volt itt a háborúban? — kérdi a Vörös és fekete forgatókönyv-írója, Jean Auranche, akinek gondör, ősz haját a sosem alvó gellérthegyí szél borzolja.

— A híd? A többi is? — fűzi tovább a közös gondolatot a művész, mert az Erzsébet-híd ívét csak képzeletben tudja megrajzolni a tekintet, s az ép hidak látványa mellett jobban fáj a rombolás emléke.

Szinte egyszerre sóhajtottunk: — Igen, a háború!

S ez az első perc, amikor a francia filmművészek és magyar kísérők — művészek, hivatalos emberek, tolmácsok, hírlapírók — tekintete közös emlékeket idéz. Európai sóhajlás.

Mint ahogy valamiként ezt a közösséget érezzük a Várban is. A Halászbástyán például élénk sétál egy kis csoport; kiderül, hogy véletlenül ugyancsak külföldi filmesek küldöttsége: csehszlovákok. Öröm, mosolygó kézfogások. Egy ügyben járunk. M. Flaud, a francia küldöttség vezetője egyedül megkerül egy háztömböt, s azt fürkészli, miként

XX. hatottak itt az európai művészet stflusirányai. Autogramkérő gyermekek, rejtett padokról előkerült szerelmespárok veszik körül a vendégeket. Nem kell tolmács. Aztán Adyról esik szó, hogy a francia kultúra mint ihlette mindig legjobb elméinket. S ismét egy sóhaj, tán Micheline Presle mondja, ahogy egy kis

kecses ház maradványait, keserves romjait nézi:

— Igen, a háború...

Újra érezzük, hogy a közös európai kultúra és történelmi emlékezet gyermekei vagyunk.

A sztár

Micheline Presle film sztár. Ezen a kicsire zsugorodott világon mindenütt vannak művészetének hívei, asszonyi szépségének rajongói. Emlékezzünk A test ördögére, vagy A kaméliás hölgy-re és magunk is hódolói közé állunk.

Sosem jártam Hollywoodban, nem tudom, hogy ott milyenek a sztárok. De a Gyarmat utcában, a mi szerény filmgyárunkban jártam már — hisz dolgoztam is ott, nemhogy jártam —, s így tanúsíthatom, hogy éppen nem a nagyok, de egy-két szürkebb s bizony bágyadtabb színésznőknek mennyire «sztárosan» viselkedik illetőleg: ahogy a sztárt elképzeli. Ridegen,

felsőbbséggel, orrhanggal és némi hisztériával.

Ez a világhírű francia művészasszony pedig oly szerény és közvetlen, beszédében oly egyszerű és választékos, megjegyzéseiben annyi az őszinte műveltség s néha a kíváncsiság, mintha... S erre nincsen hasonlat. hiszen ez az igaz és emberies. S a természetes is mindig ez lenne.

Sztár? Művész.

Szeretném ideültetni mellé egy-két színésznőnk: illetan-órára.

Nemzeti jelleg

A küldöttség néhány tagja megnézte a Csárdáskirálynőt.

Már ott, a szünetben, de főként másnap, a sajtófogadáson — ahol természetesen M. Flaud válaszolt a legtöbb kérdésre — minduntalan ez a kifejezés hangzott el: »nemzeti jelleg.« Előszörre is érdekes volt, de csakhamar ismét belekerült egy mondatba, s még négyszer-ötször. Ha a francia film új törekvéseiről, a külföldi konkurenciáról, a filmcseréről, a koprodukciónál, vagyis a különböző országok közös filmgyártásáról esett szó, mindannyiszor a filmek nemzeti jellegének megőrzése, erősítése mutatkozott az egyik legfőbb gondnak. Tőlünk is azt várják: valami sajátosat adjunk, aminek magyar ritmusa és íze igézi meg a né-

zőt. Erre töreksenek ők is. A francia filmművészet csak néhány olyan filmet akar gyártani az évi 110-ből, amely gazdag kelléktárával, színes pompájával kápráztatja el a nézőt; a filmek nagy része magával a témával, az eredetiség és nemesség, s a francia jelleg vonzóerejével akar küzdeni a sikerért. Éppen ezért várja a mi mozilátogató közönségünket is.

— Jelenleg filmtermésünk 10 százaléka kerül bemutatásra Magyarországon — mondja M. Flaud. — Szerénytelenség nélkül mondhatjuk, hogy több is akad, ami ki tudná elégíteni a művészi igényeket.

Tökéletesen igaz. S reméljük, a jövőben csakugyan több francia filmet láthatunk, mint ahogy azt is szeretnénk, ha több magyar film sikerülne úgy, hogy a francia közönség elé kerülhessen.

Két szelet marhasült között

Hozzák a tálat, rajta a pompás marhasült vékony szeletei, a szelük barnás, a közéjük inkább halványpiros és úgy ülnek, méltósággal, a zöldborsóban, mint a földi üdvösség megannyi magát kínáló belépőjeje.

A művész, a határozott mozdulatokkal végez az első szelettel, s amíg körülhordják

a tálat, a szusszanásnyi szünetben, beszélgetés közben így szól:

— Úgy volna jó, ha így egy asztalhoz lehetne ültetni valamennyi művészt a világon. Nem ismerjük egymást eléggé; sokat kellene utazni. Most majd bizonyára könnyebb lesz.

Elmondja, hogy francia turisták csoportja Indiába indult, közösen bérelt autóbusszon és az útiköltés igen kicsi. S remélhetőleg a technika fejlődésével tovább csökkennek az utazás költségei.

Azután a koprodukció kerül szóba, amiről rosszak a tapasztalatai: a színész és a stílus többnyire elveszíti nemzeti jellegét.

— Nem úgy kell közelednünk — mondja —, hogy feladjuk önmagunkat. Éppen azzal kerülünk egymás közelébe, ha őszintén, önmagunk legjobb teljesítményeit nyújtjuk és tanulunk egymástól.

Erre csak bölintani lehet. Illetőleg még valamit: inni.

Soproni kékfrankos van a fordított harangokra emlékeztető csiszolt poharakban, a kiváló bornak valami szerencsés évjárata. És mielőtt újra megízlelnék a sültet, koccintunk: iszunk a barátságára, a francia film ünnepe-re és a művészetre, amely egyesíteni tudja a népek szívét.

Sebestyén György